

"মৰমৰ সন্তানসকল – যিদৰে পিতা গাইড (মাৰ্গ-দৰ্শক) হয়, সেইদৰে গাইড হৈ সকলোকে ঘৰৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিব লাগে, অন্ধৰ লাথুটি হ'ব লাগে"

প্ৰশ্ন: এই পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত অনাদি ড্ৰামাৰ ৰহস্য কোনটো, যিটো তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা?

উত্তৰ: এইখন পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত অনাদি ড্ৰামা হয় ইয়াত কোনো এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) এড হবও (নতুনকৈ আহিবও) নোৱাৰে আৰু কম হৈও যাব নোৱাৰে। মোক্ষ কোনেও নাপায়। কোনোবাই যদি কয় যে মই এই জন্ম-মৃত্যুৰ চক্ৰত নাহোৱেই। বাবাই কয় হয় কিছু সময়ৰ কাৰণে। কিন্তু ভূমিকাৰ পৰা কোনেও একেবাৰে ৰেহাই পাব নোৱাৰে। ড্ৰামাৰ এইটো ৰহস্য তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা।

ওঁম শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলে এইটো জানে যে ভোলানাথ কাক কোৱা হয়। তোমালোক সংগমযুগী সন্তানসকলেহে জানিব পাৰা, কলিযুগী মনুষ্যই কিঞ্চিৎমাত্ৰও নাজানে। জ্ঞানৰ সাগৰ এজন পিতা হয়, তেৱেঁই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান বুজায়। নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া বুজি পোৱা, আগতে একোৱেই জনা নাছিল। পিতাই কয় - মইহে আহি ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলাঁ, বেহদৰ (অসীমৰ) উত্তৰাধিকাৰ দিওঁ। যিটো তোমালোকে এতিয়া লৈ আছে। এইটো জানা যে আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছোঁ। এইখন পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত ড্ৰামা, এজনো এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) এড হবও (নতুনকৈ আহিবও) নোৱাৰে আৰু কম হ'বও নোৱাৰে। সকলোৱে নিজৰ নিজৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে। মোক্ষ পাব নোৱাৰে। যি যিটো ধৰ্মৰ হয় পুনৰ সেই ধৰ্মত যাওঁতা হয়। বৌদ্ধি বা খ্ৰীষ্টিয়ান আদিয়ে ইচ্ছা কৰে যে আমি স্বৰ্গলৈ যাওঁ, কিন্তু যাব নোৱাৰে। যেতিয়া তেওঁলোকৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাক আহে তেতিয়াহে তেওঁলোকৰ ভূমিকা থাকে। এয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে। গোটেই সৃষ্টিৰ মনুষ্য মাত্ৰেই এই সময়ত নাস্তিক হয় অৰ্থাৎ বেহদৰ পিতাক নজনা লোক। মনুষ্যইহে জানিব নহয় জানো। এইখন নাটকশালা মনুষ্যৰ হয়। প্ৰত্যেক আত্মাই নিৰ্বাণধামৰ পৰা ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। আকৌ নিৰ্বাণ ধামত যাবৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰে। এনেকৈ কয় যে বুদ্ধ নিৰ্বাণত গ'ল। এতিয়া বুদ্ধৰ শৰীৰতো নগ'ল, আত্মা গ'ল। কিন্তু পিতাই বুজায়, কোনেও নযায়। নাটকৰ পৰা ওলাই যাবই নোৱাৰে। মোক্ষ পাব নোৱাৰে। পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত ড্ৰামা নহয় জানো। কোনো কোনো মনুষ্যই ভাবে মোক্ষ প্ৰাপ্ত হয়, সেইকাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকে। যেনেকৈ জৈন লোকসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকে, তেওঁলোকৰ নিজৰ নীতি-নিয়ম আছে, তেওঁলোকৰ নিজৰ গুৰু আছে, যাক তেওঁলোকে মানে। বাকী মোক্ষ কোনেও নাপায়। তোমালোকেতো জানা যে আমি এই ড্ৰামাত পাৰ্টধাৰী (ভূমিকা পালন কৰোঁতা) হওঁ। আমি কেতিয়া আহিলোঁ, আকৌ কেনেকৈ যাম, এয়া কোনেও গম নাপায়। জীৱ জন্তুৱোতো নাজানিব নহয় জানো। মনুষ্যইহে কয় আমি এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) পাৰ্টধাৰী (ভূমিকা পালন কৰোঁতা) হওঁ। এইখন কৰ্মক্ষেত্ৰ, য'ত আত্মাসকল থাকে। সেইখনক কৰ্মক্ষেত্ৰ বুলি কোৱা নহয়। সেইখনটো নিৰাকাৰী সৃষ্টি। তাত কোনো খেলা-ধুলা নাই, এক্ট (কৰ্মকাণ্ড) নাই। নিৰাকাৰী সৃষ্টিৰ পৰা সাকাৰী সৃষ্টিলৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে, যিটো আকৌ ৰিপটি (পুনৰাবৃত্তি) হৈ থাকে। প্ৰলয় কেতিয়াও নহয়েই। শাস্ত্ৰত দেখুৱায় - মহাভাৰতৰ যুদ্ধত যাদৱ আৰু কৌৰৱ মৰি গ'ল, বাকী 5 পাণ্ডৱ থাকিল, তেওঁলোকে পাহাৰত গলি মৰিল। বাকী একোৱেই নাথাকিল। ইয়াৰ পৰা এনেকৈ বুজি লয় যে প্ৰলয় হৈ গ'ল। এই সকলোবোৰ কথা বহি ৰচনা কৰিছে, আকৌ দেখুৱায় সাগৰত আঁহতৰ পাতত এটি শিশু আঙুলি চুহি চুহি আহিল। এতিয়া তেওঁৰ দ্বাৰা আকৌ সৃষ্টি কেনেকৈ উৎপত্তি হ'ব। মনুষ্যই যি শুনে তাকে সত্য বুলি কৈ থাকে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে শাস্ত্ৰতো কি কি লিখি দিছে। এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ। ভক্তসকলক ফল দিওঁতা এজন ভগৱান পিতাই হয়। কোনোবাই মুক্তিত, কোনোবাই জীৱনমুক্তিত গুচি যাব। প্ৰত্যেক পাৰ্টধাৰী আত্মাৰ যেতিয়া পাৰ্ট (ভূমিকা) আহিব তেতিয়া আকৌ আহিব। ড্ৰামাৰ এইটো ৰহস্য তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে অন্য কোনেও নাজানে। এনেকৈ কয় - আমি ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক নাজানো। ড্ৰামাৰ এক্টৰ হৈ ড্ৰামাৰ আদি-মধ্য-অন্ত, ড্যুৰেশ্বন (সময়সীমা) আদিক নাজানিলেতো বুদ্ধিহীন বুলি কোৱা হ'ব নহয় জানো। বুজালেও বুজি নাপায়। 84 লাখ বুলি ভবাৰ কাৰণে ড্যুৰেশ্বনো (সময়সীমাও) লাখ লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে।

এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে বাবা আমি আপোনাৰ পৰা কল্পই কল্পই আহি স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী লওঁ। 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বেও বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ আপোনাৰ সৈতে মিলিত হৈছিলোঁ। যথা ৰজা ৰাণী তথা প্ৰজা সকলো বিশ্বৰ মালিক হয়। প্ৰজাযো ক'ব আমি বিশ্বৰ মালিক। তোমালোক যেতিয়া বিশ্বৰ মালিক হোৱা, সেই সময়ত চন্দ্ৰবংশী ৰাজ্য নাথাকে।

তোমালোক সন্তানসকলে ডামাৰ গোটেই আদি-মধ্য-অন্তক জানা। মনুষ্যই ভক্তি মাৰ্গত যাৰ পূজা কৰে তেওঁলোককো নাজানে। যাৰ ভক্তি কৰিবলগা হয় তেওঁৰ বায়গ্ৰাফীকো (জীৱন-বৃত্তান্তও) জনা উচিত। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা সকলোৰে বায়গ্ৰাফী জানা। তোমালোক পিতাৰ হৈছা। পিতাৰ বায়গ্ৰাফী জানা। সেইজন পিতা হৈছে পতিত-পাৱন, লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা), গাইড (মাৰ্গ-দৰ্শক)। তোমালোকক পাণ্ডৱ বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সকলোৰে গাইড হোৱা, অন্ধৰ লাখুটি হোৱা সকলোকে মাৰ্গ-দৰ্শন কৰাবলৈ। পিতা যিদৰে গাইড হয় সেইদৰে তোমালোক সন্তানসকলো হ'ব লাগে। সকলোকে মাৰ্গ-দৰ্শন কৰাব লাগে। তোমালোক আত্মা, তেওঁ পৰমাত্মা হয়, তেওঁৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। ভাৰতত বেহদৰ ৰাজ্য আছিল, এতিয়া নাই। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ লওঁ অৰ্থাৎ মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হওঁ। আমিহেই দেৱতা আছিলোঁ আকৌ ৪৪ জন্ম লৈ শূদ্ৰ হ'লোঁ। পিতা আহি শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ কৰি তোলে। যজ্ঞত ব্ৰাহ্মণ নিশ্চয় লাগে। এয়া হৈছে জ্ঞান যজ্ঞ, ভাৰতত যজ্ঞ বহুত ৰচে। ইয়াৰ ভিতৰতো বিশেষকৈ আৰ্য সমাজৰসকলে বহুত যজ্ঞ কৰে। এতিয়া এয়াতো হৈছে বুদ্ধ জ্ঞান যজ্ঞ, য'ত গোটেই পুৰণি সৃষ্টি স্বাহা হ'ব। এতিয়া বুদ্ধিৰে কাম ল'বলগীয়া হয়। কলিয়ুগততো বহুত মনুষ্য আছে, এই গোটেই পুৰণি সৃষ্টি নাশ হৈ যাব। কোনো বস্তুৱেই কামত নাহিব। সত্যযুগততো আকৌ সকলো নতুন হ'ব। ইয়াততো কিমান লেতেৰা। মনুষ্য কেনেকৈ লেতেৰা হৈ থাকে। চহকীসকল ভাল মহলত থাকে। গৰিব বেচেৰাহঁত আৱৰ্জনাৰ মাজত, জুপুৰিত থাকে। এতিয়া এই জুপুৰিবোৰ ডেষ্ট্ৰয় (ধংস) কৰি থাকে। তেওঁলোকক অন্য স্থান দি সেই ভূমি আকৌ বেচি থাকে। আঁতৰি নগ'লে জোৰ কৰি আঁতৰাই দিয়ে। গৰিব বহুত দুখী, যিসকল সুখী আছে তেওঁলোকো স্থায়ী সুখী নহয়। যদি সুখ আছে তেন্তে এনেকৈ কয় কয় যে এয়া কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান সুখ।

শিৱ ভগৱানুবাচ, মই এই মাতৃসকলৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ দ্বাৰ মুকলি কৰি আছোঁ। মাতৃসকলৰ ওপৰত (জ্ঞানৰ) কলহ ৰাখিছোঁ। তেওঁলোকে আকৌ সকলোকে জ্ঞান অমৃত পান কৰায়। কিন্তু তোমালোকৰ হৈছে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ। তোমালোক হৈছা সঁচা ব্ৰাহ্মণ, সেয়েহে সকলোকে জ্ঞান চিতাত বহুওৱা। এতিয়া তোমালোক দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ হোৱা। আসুৰী সম্প্ৰদায় অৰ্থাৎ ৰাৱণ ৰাজ্য। গান্ধীয়েও কৈছিল ৰাম ৰাজ্য হওঁক। আহ্বান কৰে - হে পতিত-পাৱন আহক কিন্তু নিজকে পতিত বুলি ভাবে জানো। পিতাই সন্তানসকলক জগায়, তোমালোক ঘোৰ অন্ধকাৰৰ পৰা প্ৰকাশলৈ আহিছা। মনুষ্যইতো ভাবে যে গংগা স্নান কৰিলে পাৱন হৈ যাব। এনেকৈয়ে গংগাত হৰিদ্ৱাৰৰ গোটেই আৱৰ্জনা পৰেগৈ। ক'ৰবাত সেই গোটেই আৱৰ্জনা আকৌ খেতি-পথাৰত লৈ যায়। সত্যযুগত এনেকুৱা কাম নহয়। তাততো শস্য বহুত হয়। পইচা জানো খৰচ কৰিবলগীয়া হয়। বাবা অনুভৱী হয় নহয় জানো। আগতে শস্য আদি কিমান সম্ভা আছিল। সত্যযুগত বহুত কম মনুষ্য থাকে সকলো বস্তু সম্ভা হৈ থাকে। সেয়েহে পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, এতিয়া তোমালোক পতিতৰ পৰা পাৱন হ'ব লাগে। বহুত সহজ যুক্তি (উপায়) শুনায়, নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। আত্মাতেই খাদ (বিকাৰৰ লেপ) পৰা কাৰণে স্নান পৰি (নিষ্প্ৰভ হৈ) গৈছে। যিসকল পাৰসবুদ্ধিৰ আছিল তেওঁলোকেই এতিয়া পাথৰবুদ্ধিৰ হৈ গৈছে। তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া পিতাৰ ওচৰত পাথৰবুদ্ধিৰ পৰা পাৰসনাথ হ'বলৈ আহিছা। বেহদৰ পিতাই তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে, সেয়াও আকৌ গ'ল্ডেন এজেড (স্বৰ্ণীম যুগী) বিশ্বৰ। এইখন হৈছে আইৰণ এজেড (লৌহ যুগী) বিশ্ব। পিতাই বহি সন্তানসকলক পাৰসপুৰীৰ মালিক কৰি তোলে। তোমালোকে জানা যে ইয়াৰ মহল আদি কোনো কামত নাহিব। সকলোবোৰ নাশ হৈ যাব। ইয়াত আছেনো কি! আমেৰিকাৰ ওচৰত কিমান সোণ আছে! ইয়াততো কম বেছি পৰিমাণে মাতৃসকলৰ ওচৰত যি সোণ আছে, সেয়াও লৈ গৈ থাকে কিয়নো তেওঁলোকেতো ঋণ পৰিশোধ কৰোতে সোণ দিব লাগে। তোমালোকৰ ওচৰত তাত সোণেই সোণ থাকে। ইয়াত কড়ি, তাত হীৰা হ'ব। ইয়াক কোৱা হয় আইৰণ এজ (লৌহ যুগ)। ভাৰতেই অবিনাশী থও হয়, কেতিয়াও বিনাশ নহয়। ভাৰত হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ। তোমালোক মাতৃসকলে গোটেই বিশ্বক উদ্ধাৰ কৰিব লাগে। তোমালোকৰ কাৰণে নিশ্চয় নতুন সৃষ্টি লাগে। পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হোৱা উচিত। কিমান বুজিবলগীয়া কথা। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে ধান্দা (পেছাগত কাম-কাজ) আদিও কৰিব লাগে। একোৱেই এৰিব নালাগে। বাবাই কয় - সকলোবোৰ কৰিও মোক স্মৰণ কৰি থাকা। ভক্তি মাৰ্গতো তোমালোকে মোক প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰি আহিছা যে আহি আমাক শ্যামবৰণীয়াৰ পৰা বগা কৰি তোলক। তেওঁক (শিৱবাবাক) পথিক বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সকলো পথিক হোৱা নহয় জানো। তোমালোকৰ ঘৰ হৈছে সেইখন য'ত সকলো আত্মা নিবাস কৰে।

তোমালোকে সকলোকে জ্ঞান চিতাত বহুওৱা। সকলো হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰি যাবাগৈ। পুনৰ নতুনকৈ তোমালোক আহিবা, যিমানো স্মৃতিত থাকিবা সিমান পবিত্ৰ হ'বা আৰু উচ্চ পদ পাবা। মাতৃসকলেতো আজৰি সময় পায়। মেল্চ (পুৰুষ)ৰ বুদ্ধি ধান্দা আদিৰ ফালে গৈ থাকে, সেইকাৰণে পিতাই কলহ মাতৃসকলৰ ওপৰত ৰাখিছে। ইয়াততো স্ত্ৰীক কয় স্বামীয়েই তোমাৰ ঈশ্বৰ গুৰু সকলো। তুমি তেওঁৰ দাসী হোৱা। এতিয়া পুনৰ পিতাই তোমালোক মাতৃসকলক কিমান উচ্চ

কৰি তোলে। তোমালোক নাৰীসকলেই ভাৰতক উদ্ধাৰ কৰা। কোনো কোনোৱে বাবাক সোধে - জন্ম-মৃত্যুৰ চক্ৰৰ পৰা মুক্ত হ'ব পাৰোঁনে? বাবাই কয় - পাৰা, অলপ সময়ৰ কাৰণে। তোমালোক সন্তানসকলেতো আলৰাউণ্ড আদিৰ পৰা অন্তলৈকে ভূমিকা পালন কৰা। অন্য যিসকল আছে তেওঁলোক মুক্তিধামত থাকে। তেওঁলোকৰ ভূমিকাই অলপ। তেওঁলোক স্বৰ্গলৈতো যাওঁতা নহয়। জন্ম-মৃত্যুৰ চক্ৰৰ পৰা মোক্ষ বুলি তেওঁলোকক কোৱা হ'ব যিসকল অন্তিমত আহিল আৰু গ'ল। জ্ঞান আদিতো শূন্য নোৱাৰে। তেওঁলোকেই শূন্য যিসকলে আৰম্ভণিৰ পৰা অন্তলৈকে ভূমিকা পালন কৰে। কোনোবাই কয় - আমাৰতো এয়াই পচন্দ। আমি তাতেই বহি থাকিম। এনেকুৱা জানো হ'ব পাৰে। ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, গৈ অন্তিমত নিশ্চয় আহিব। বাকী গোটেই সময় শান্তিধামত থাকে। এইখন বেহদৰ ড্ৰামা হয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) সঁচা ব্ৰাহ্মণ হৈ সকলোকে জ্ঞান অমৃত পান কৰাব লাগে। জ্ঞান চিতাত বহুৱাব লাগে।

(2) শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে ধান্দা (পেছাগত কাম-কাজ) আদি সকলো কৰি পতিতৰ পৰা পাবন হ'বৰ কাৰণে পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে আৰু সকলোকে পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিব লাগে।

বৰদান: নিৰন্তৰ স্মৃতি আৰু সেৱাৰ বেলেগেৰে (সন্তুলনেৰে) শৈশৱৰ দুষ্টালিৰ খেল সমাপ্ত কৰোঁতা বানপ্ৰস্থী হোৱা সৰু সৰু কথাত সংগমৰ অমূল্য সময় নষ্ট কৰা এয়া শৈশৱৰ দুষ্টালিৰ খেল হয়। এতিয়া এই দুষ্টালিৰ খেল শোভা নাপায়, বানপ্ৰস্থত কেৱল এটাই কাৰ্য বাকী থাকি যায় - পিতাৰ স্মৃতি আৰু সেৱা। ইয়াৰ বাহিৰে অন্য কোনো যাতে স্মৃতিলৈ নাহে, উঠিলে তেতিয়াও স্মৃতি আৰু সেৱা, শূলেও তেতিয়াও স্মৃতি আৰু সেৱা - নিৰন্তৰ যাতে এইটো বেলেগ (সন্তুলন) থাকে। ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ শৈশৱৰ কথাবোৰ বা শৈশৱৰ সংস্কাৰসমূহৰ সমাপ্তি সমাৰোহ পালন কৰা, তেতিয়া বানপ্ৰস্থী বুলি কোৱা হ'ব।

শ্লোগান: সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰে সম্পন্ন আত্মাৰ চিন হৈছে সন্তুষ্টি, সন্তুষ্ট হৈ থাকা আৰু সন্তুষ্ট কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!